

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13valshoot-idm140427077949776/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

ælling havde Drachmann også i hovedet, da han lagde sidste hånd på *En Overkomplet*: i sit manuskript kommer han et par gange for skade at kalde Adolf for Anton – som hovedpersonen i *Tannhäuser* jo hedder.

Man kan pege på det sted hos Turgenjev, hvorfra Drachmann har lånt sin titel – hvis han har lånt.

I Vilh. Møllers oversættelse siger Tjulkaturin – det overflødige menneske – om sig selv: »Hvad mig angaar ... saa er det eneste, man kan sige om mig: overflødig eller: overkomplet, ja, absolut det eneste.« Har Drachmann lånt, har han lånt fra dette sted. Det ord, Turgenjev anvender på det tilsvarende sted i den russiske tekst (*сверхъизбыток*) udtrykker også, at den således beregnede står uden for det nødvendige og rigtige antal som overtalig.

Men hos den danske digter har ordet *overkomplet* ikke samme indhold som hos den russiske.

Tjulkaturin anser sig for overflødig og overkomplet, fordi han ikke på almindelig naturlig måde kan knytte forbindelse til andre mennesker. Han er indesluttet – i Møllers oversættelse: »indvendig tilknappet«, i den russiske tekst: »med en lås indvendig«. Han er af samme type som Mikkel Thøgersen i *Kongens Fald*: da han ikke kan vinde sin elskede, vendes kærligheden til had, og så skal den, hun har valgt i stedet for ham, lægges øde.

Men hvis Adolf skal anses for overkomplet, kan det ikke være i kraft af egenskaber som Tjulkaturins, for han er jo dennes diametrale modsætning: åben, levende, kontaktsøgende og kontaktduelig.

Forði han er anderledes, kan Drachmann alligevel godt have lånt Turgenjavs betegnelse. Men mer end en hypotese kan det som sagt ikke blive.

Selvspaltning i to versioner

I et brev til faderen af 5.2.76 om *En Overkomplet* taler Drachmann først om, hvorledes han med fast hånd og understøttet af sin jernhukommelse har skildret sin ungdom, faderen og deres nærmeste omgivelser, naturligvis ikke som fotograf, men som kunstner. Derefter fortsætter han: